

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4631/2022
14.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Јоксимовић Брашић, адвокат из ..., против туженог „FCA Србија“ доо Крагујевац, чији је пуномоћник Јелена Ашанин, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2713/21 од 05.08.2022. године, у седници већа одржаној 14.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2713/21 од 05.08.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1381/20 од 14.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог од 05.10.2018. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 24.09.2012. године и престао радни однос због повреде радне дисциплине, као и захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 221.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2713/21 од 05.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеном поступку. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на основу уговора о раду од 24.09.2012. године и анекса уговора о раду од 25.10.2016. године, којим је распоређен на радно место ... у погону Тужени је 14.09.2018. године донео решење о удаљењу тужиоца са рада због учињене повреде радне дисциплине. Побијеним решењем од 05.10.2018. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, члана 70. став 4. тачка 7. и члана 71. став 1. тачка 35. Колективног уговора туженог. Отказним решењем од 05.10.2018. године, стављено му је на терет да је дана 13.09.2018. године у току поподневне смене око 19.05 часова, након вербалне расправе са својим надређеним ББ плуноу у лице надређеног и након изговорених увреда физички насрнуо на њега ухватио га око врата и ударио песницом у лице и том приликом му нанео повреде које су евидентираних извештајем Медицинског центра након јављања запосленог ББ у амбуланту „FCA Србија“ и извршеног прегледа од стране лекара на који начин је извршио грубо кршење радне дисциплине. Пре доношења решења тужиоцу је у просторијама послодавца уручено писано упозорење од 14.09.2018. године о разлозима за отказ на које се тужилац писмено изјаснио негирајући повреду радне дисциплине која му се ставља на терет. У поступку је утврђено да се ББ јавио на преглед у амбуланту туженог код др Светлане Јовичић јер је претрпео ударац песницом у регији леве половине лица од стране колеге АА и да је прегледом установљен директан расцеп слузнице образа уз оскудно крварење као и да се тужилац јавио на преглед код истог лекара Медицинског центра туженог 13.09.2018. године у 19.25 са тегобама које су везане са његовим хроничним боловима у леђима без видљивих трагова траума. Из извештаја КЦ Крагујевац од 14.09.2018. године је утврђено да се тужилац жалио на болове у леђима и дуж леве ноге због повлачења од стране колеге за руке, да је имао трзајну повреду леђа и констатован је хематом величине 1цм на ручном зглобу леве руке. Због ове повреде има здравствене тегобе у виду болова у леђима и дуж леве ноге и лечен је уз физикалну терапију. Тужилац и сведок ББ су негирани да је тужилац критичног дана насрнуо на ББ и ударио га песницом, наводећи да је дошло само до вербалног сукоба.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен, јер су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца због тога што је тужилац повредио радну дисциплину тако што се недолично понашао према свом надређеном, па је испуњен услов за отказ уговора о раду прописан Колективним уговором туженог.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 75/14) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који непоштује радну дисциплину прописаном актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 70. став 4. тачка 7. Колективног уговора туженог од 11.12.2017. године прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом и то ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, док је чланом 71. став 1. тачка 35. прописано да поред повреде радних обавеза и непоштовање радне дисциплине утврђених позитивним прописима овај колективни уговор утврђује друге повреде радних обавеза и непоштовање радне дисциплине које могу бити разлог отказа уговора о раду и то: насилничко и/или неморално понашање, изазивање или учествовање у физичким или вербалним сукобима.

Супротно наводима ревизије којима се указује да је наведени догађај измишљен и да другостепени суд само паушално потврђује наводе првостепене пресуде, као и да није утврђено да се тужилац понашао на начин који се може сматрати отказним разлогом, нижестепени судови су утврдили да је тужиоцу стављена на терет конкретна радња којом је повређена радна дисциплина и наведени су конкретни поступци тужиоца из којих је утврђено да је његово понашање било такво да не може да настави рад код послодавца у смслу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. У конкретном случају је утврђено да је тужилац исказао понашање такво да не може да настави рад код послодавца, односно понашање супротно понашању које послодавац може да толерише. Стога су и по становишту Врховног суда били испуњени законски услови за отказ уговора о раду од стране послодавца, јер тужилац није поштовао радну дисциплину из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, у вези члана 70. став 4. тачка 7. Колективног уговора туженог, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Наиме, у конкретном случају тужилац је учинио повреду радне дисциплине и његово понашање је критичног дана било такво да је реметио и нарушио организацију рада, због чега тужилац не може наставити рад код туженог. Он је својим понашањем угрозио рад послодавца и процес производње. Инсистирање ревизије да се конкретном случају ради само о вербалном конфликту је без утицаја јер је и само употребом погрдних речи, нарушена сарадња између запосленог и претпостављеног, а код тужиоца је постојала свест о недисциплини и тужилац је схватао до којих последица његовим понашањем може доћи. На такав закључак упућује понашање тужиоца који током поступка код туженог и у судском поступку мења исказ у циљу избегавања одговорности за своје поступке.

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан неоснован је његов захтев за реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени разлози који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда и оспорава утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију с обзиром да исти нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић